

XIII TAVALINE PÜHAPÄEV B AASTAL

(Esimene lugemine Tr1 ,13-15; Tr2 ,23-24)

Lugemine Saalomoni tarkuseraamatust:

Jumal ei ole loonud surma ega ole tal rõõmu elavate hukust. Vaid kõik on loodud selleks, et olema jääda, kõik loodu siin maailmas on määratud õndsusele. Hukatavat mürki Jumala loodus ei ole, ja surmariigil pole võimu maa peal, sest õiglus on surematu. Nii lõi Jumal inimese kadumatuks oma näo järgi, oma igavese olemuse sarnaseks. Kuid kuradi kadeduse läbi on surm maailma tulnud, ja need, kes temale kuuluvad, saavad seda näha.

See on Jumala Sõna.

(Vastulaul Ps30 ,2.4 5-6ab. 11-12a.13b. R:2a)

R: Ma ülistan sind, Issand, sest sina päästsid mu hukatusest.

Ma ülistan sind, Issand, sest sina päästsid mu hukatusest.

Sa ei lasknud mu vaenlastel minu üle naerda.

Issand, mu Jumal, sa tõid mu hinge välja surmavallast
ja jätsid mu ellu surmasaadetute seast.

R:

Laulge ja mängige kõik, kes te armastate Issandat,
kiitke tema püha nime.

Sest tema viha kestab ainult hetke,

aga tema arm on kogu eluks.

R:

Issand, võta mind kuulda ja halasta minu peale,

Issand, ole mu abimees.

Sina muutsid mu kaebelaulu rõõmutantsuks,

Mu Jumal ja mu Issand, sind ma ülistan igavesti.

R:

(Teine lugemine 2Ko8 ,7.9.13-15)

Lugemine püha apostel Pauluse teisest kirjast korintlastele:

Vennad, nii nagu te olete rikkad kõige poolest – usu, kõneanni, teadmise, innu ja armastuse poolest, mille meie oleme teie esile toonud – nõnda peate teiegi olema helled seda kõike jagama. Sest te ju tunnete Issanda Jeesuse Kristuse armu: tema, kes ta oli rikas, sai teie pärast vaeseks, et teie tema vaesusest rikkaks saaksite. Ma ei räägi sellest, et te teiste elu kergendades end ise häтта saadaksite, vaid teie seas valitsegu võrdsus. Olgu nüüd teie jõukus teistele toeks, et nende jõukus võiks kord teie vaesust leevendada ja nii saab võrdsus teoks. Sest on kirjutatud: kellel oli palju, sellel polnud liiast, ja kellel oli vähe, sellel ei olnud millestki puudust.

See on Jumala Sõna.

(Salm enne evangeeliumi Jh 6,63b. 68b.)

Halleluuja. Issand, Sinu sõnades on Vaim ja elu,
Sinul on igavese elu sõnad. Halleluuja.

(Evangeelium Mk5 ,21-43)

Lugemine püha Markuse evangeeliumist:

-

Kui Jeesus jõudis paadiga Galilea järve vastaskaldale, kogunes tema ümber suur rahvahulk. Ja kui ta veel järve ääres oli, tuli tema juurde üks sünagoogiülemaist nimega Jairus, langes tema ette maha ja palus teda hardasti: “Mu tütreke on suremas! Tule ometi, pane oma käed tema peale, et ta saaks terveks ja jääks ellu.” Siis läks Jeesus temaga ühes. Ja suur rahvahulk käis tema järel ning tungles tema ümber.

Aga seal oli üks naine, kes oli olnud kaksteist aastat veritõves ja palju kannatanud arstide käes; ta oli ära kulutanud kõik, mis tal oli, ilma et ta oleks saanud mingit abi, vaid tema haigus oli veel pahemaks läinud. Tema oli kuulunud Jeesusest ja ta läks rahvamurrus Jeesuse seljataha ning puudutas tema kuube, sest ta mõtles: “Kui mul õnnestuks kasvõi tema kuubegi puudutada, siis ma saaksin terveks.” Ja sedamaid kuivas vereläte ja ta tundis, et tema ihu on vaevast lahti. Aga Jeesus tundis, et vägi on temast välja läinud, ta pöördus rahvahulgas ümber ja küsis: “Kes puudutas mu rõivaid?” Ja tema jüngrid ütlesid talle: “Vaata kui palju inimese tungleb sinu ümber, aga sina küsid, kes mind puudutas?” Kuid Jeesus vaatas ringi, et näha, kes seda oli teinud. Siis tuli naine, kes teadis, mis temale oli sündinud, suure kartuse ja värisemisega Jeesuse ette ja tunnistas temale kogu tõe. Jeesus ütles talle: “Tütar, sinu usk on sind terveks teinud, mine rahuga ja ole lahti oma vaevast!”

Aga kui nad alles teel olid, tuldi sünagoogiülemale kojast ja öeldi: “Su tütar on surnud, milleks sa enam Õpetajat tülitad.” Kuid Jeesus ei teinud sellest jutust väljagi ja ütles sünagoogiülemale: “Ära

karda, usu vaid!” Ja ta ei lubanud kellelgi peale Peetruse, Jaakobuse ja tema venna Johannese endaga kaasa tulla. Kui nad jõudsid sünagoogiülevõtte kotta, kuulsid nad kätkest ja märkasid, kuidas need seal halasid ja nutsid. Jeesus ütles neile: “Miks te halate ja nutate? Laps ei ole surnud, vaid magab!” Aga nemad pilkasid teda. Siis ajas Jeesus kõik majast välja, võttis endaga ühes ainult lapse isa, ema ning oma kaaslased, ja läks kambrisse, kus oli laps. Ta võttis lapsel käest kinni ja ütles: “Talitaa kuum”, see tähendab: “Tüdruk, tõuse üles!” Ja tüdruk tõusis kohe püsti ja kõndis, sest ta oli juba kaheteistkümne aastane. Seepeale jäid kõik hämmastusest keeletuks. Jeesus aga pani neile südamele, et keegi sellest teada ei saaks ja ta käskis lapsele süüa anda.

See on Issanda Sõna.

Sissejuhatus

Armsad õed ja vennad, öeldakse ikka, et tervis on kõige kallim vara. Kui aga Jumal on olemas ja temasse usutakse, siis peaks olema inimese kalleim vara hoopis puhas südametunnistus, millest sõltub igavene õndsus. Kuid mõte surmajärgsest tundub ka usklikule inimesele sageli kaugel ja hüpoteetiline. Nii jääb esiplaanile ikkagi tervis.

Paraku on üheks tervise tundemärgiks ka hea enesetunne. Seega, kas saaks üldse nimetada terveks inimeseks isikut, kes kogu aeg seesmiselt iseenda eest põgeneb, kes elab kogu aeg hirmus, et tema kurjade tegude kurjad tagajärjed jõuavad tema juurde tagasi?

Kas ei olene maine tervis ka suurel määral sellest, mille nimel me elame?

Me loeme patutunnistuse...

Jutlus

Armsad õed ja vennad, mida pikem on inimese elu, seda rohkem sündmusi see sisaldab ning seda suuremaks saab teadmiste ja kogemuste baas, mille pinnalt otsuseid teha. Tervise ja heaolu all mõistame me siin maa peal pikka eluiga, mis on vaba kannatustest, õnnelikku abielu, ustavaid sõpru, edukat karjääri oma erialal, häid ja elus edasi jõudvaid lapsi. Kuid selle pika elu jooksul oleme tunnistajaks ka paljudele saatuse keerdkäikudele, mis näitavad, et praktiliselt on võimalikud kõik kombinatsioonid tervise ja heaolu vaheldumisest haiguste, kannatuste ja õnnetustega.

Oleks vaid meie tegemine, teeksime me nii mõnegi inimese saatuse hea meelega ümber. Me tunneme südamest kaasa vanematele, kellel on haiged lapsed, me kurvastame koos noorte emadega, kellel on avastatud vähihaiguse ravimatu vorm. Me nutame koos lastega, kes on kaotanud oma vanemad, leiname noori andekaid inimesi, kes on surnud oma parimas loomeeas, ja püüame leevendada vanakeste kannatusi, keda vaevavad kroonilised haigused. Seda enam teeb meile haiget,

kui midagi niisugust juhtub meie väga lähedaste inimestega. Võib öelda, et koos nendega sureb midagi ka meis enestes. Iga selline kaotus on ehmatavaks kinnituseks, et elu siin maailmas on ajalik, ja õnn, kui seda antaksegi, siis pigem ikka üürikeseks ajaks.

Ja ikkagi algab iga inimese maailm tema silmade tagant, igaüks otsib oma õnne – ja mingis mõttes saab ainsaks päris inimeseks pidada vaid iseennast. Ainult iseennast nähakse seespoolt, ning iseenda kaudu tajutakse ja hinnatakse ka teisi. Nii võib öelda, et lähedaste inimeste õnne tunnetame isikliku õnna, ja kui neil läheb halvasti, teeb see haiget ka meile.

Armsad õed ja vennad, ümbritsev elu paneb meid sageli unistama imest, kuigi me teame, et ka kõige parema tahtmise juures ei suuda ükski inimene seda maailma igavesti kinni hoida. Õnnetu haige naise sõnad: “Kui mul õnnestuks kasvõi tema kuubegi puudutada, siis ma saaksin terveks”, omandavad meie jaoks laiema tähenduse: kui mul õnnestuks hetkekski vaadata selle maailma kaadri taha, et aimata selle igavikulist mõtet; kui meie hinge janust pragunenud keelele langeks ükski tilgake, mis tõestaks, et eluvesi on ikka veel olemas... Kuid siis leiame end taas argipäevast, vastamisi igapäevaste probleemidega, muretseme oma tervise ja toimetuleku pärast, oma lähedaste ja kogu maailma pärast – kuhu on ta teel, kas meil on üldse veel tulevikku.

Ja kui me peaksimegi paluma Jumalalt imet, et meie tervis paraneks, et leiaksime siin elus häid sõpru ja partnereid, siis peame alati mõtlema ka sellele, mida me teeme siis, kui ime tõesti sünnib: milleks me kasutame tagasi saadud tervist, kuidas käime ümber leitud sõprade ja avanenud võimalustega. Sest Jumal tee ju imesid ilma asjata. Aamen.